

„Všechno je možné věřícímu“

Hošťálková 16. 9. 2018

Písně: 441, 681, 258, 686, 485

Čtení Písma: ev. Marka 9, 14 - 29

Text kázání: 1.ep. Jana 5, 4 – 5

Milí bratři a sestry,

v našem textu vidíme ležet na zemi a svíjet se v křeči mladého muže. Trpí zřejmě epileptickými záchvaty. Okolo něj stojí v kruhu mnoho lidí, čteme „**veliký zástup**“. Jsou zde někteří učedníci, zákoníci a mnozí další a mluví jeden přes druhého. Prou se patrně o původu, příčinách a průběhu nemoci, hovoří ovšem také o bezmoci Ježíšových učedníků. Co dalšího přišlo v této chvíli na přetřes si můžeme jen domýšlet, nebude to tak nesnadné, vždyť o podobné situace, kdy lidé živě diskutují nad neštěstím jiného není ani dnes nouze. Možná jsou někteří také zaražení a mlčí.

Tomuto vzrušujícímu výjevu porozumíme lépe, když se sami pokusíme do tohoto seskupení lidí začlenit. Představme si, že jsme přítomní tomuto dění, možná jsme také zaražení utrpením mladého muže, ale především planými řečmi okolostojících lidí. Ale tu přichází Ježíš, patrně všechno viděl. Zahlédneme ho, ulekne se a velmi uctivě ho zdravíme. Nabízí se mu smutná a zároveň trapná podívaná. Diskutujeme a hádáme se, protože jsme se ukázali jako bezmocní. Co si o nás asi myslí, když vidí, jak se chováme tváří v tvář trpícímu člověku. A on se už také ptá: „**Oč se s nimi přete?**“ - Náhle nastalo ticho. Konečně!

A přece jeden ze zástupu promluvil. Byl to ten, jehož srdce bylo nejvíce sevřené a zraněné, možná také znechucené tím, co se zde dělo: Otec mladého muže. Ježíš je zde. Nyní může mluvit ten, kterého se celá záležitost týkala nejvíce a nejbytočněji, ten který doposud mlčel. Naopak mlčet musí ti, kteří k tomu nemají co povědět, třebaže až do této chvíle mluvili bez přestání. Otec vysloví to, co ho již po léta tížilo. „**Mistře**“, tak jej oslovil, „*podívej se na mého ubohého syna. Podívej se na tu život ničící sílu, které jsme vydáni napospas. Doufal jsem, že tví učedníci pomohou. Od těch, kteří chodí s Ježíšem se přece očekává, že budou mít o něco více moci než mají ostatní. A přece i oni jsou bezmocní. **Ale můžeš-li slituj se nad námi a pomoz nám! Pomoz nám - mému synu, mně i všem, kteří stojí okolo.***“

„**Můžeš-li**“, Bible kralická překládá: „**Můžeš-li co... pomoz nám!**“ A ještě jiný překlad: „**Jestliže něco můžeš...**“ Lidé již ve své bezmoci rezignovali, ale zároveň také na Ježíše tak trochu zaútočili. On dobře ví, co by mu nejraději řekli. Nejspíše: „*Prosím tě Ježíši, jestliže je Bůh, kterého ty nazýváš laskavým Otcem, proč tedy musíme snášet a procházet tak mnohým utrpením. A jestliže ty sám jsi Spasitel, Zachránce lidí, proč nám záchranu a vysvobození nepřinášíš?*“ Patrně toto by mu řekli nejraději. Povzdech si a řekl: „**Pokolení nevěřící, jak dlouho budu ještě s vámi, jak dlouho vás mám ještě snášet? Stále ono pochybné a problematické chování, prosba o pomoc jde ruku v ruce s výčitkami na Boží i mou adresu.**“

Ježíš to tentokrát nenechá projít jen tak, zeptá se: „Co znamená ono: Jestliže něco můžeš? Proč na mne hledíš tak skepticky a proč mne zároveň provokuješ? Chci ti říci jedině: **Všechno je možné tomu, kdo věří!**“ Sotva to bylo vysloveno, otec vykřikl: „**Věřím, Pane a přeji si být od všeho ostatního svoboden. Od rezignace a nedůvěry vůči tobě, nechci již Bohu nic vyčítat, toužím po tom, aby mé nitro bylo otevřené tobě, aby všechno, co se ve mně vzpouzí a staví proti tobě bylo potlačeno a vykořeněno. Věřím, pomoz mé nedověře (nebo nevíře). Pomoz, aby se z mé nedůvěry vůči tobě stala důvěra, která je schopna na tebe vždycky spoléhat. Vezmi mé váhání a pochybování a proměň je ve skutečnou, nepochybující viru. Nechci již být vnitřně rozpolcen a jednat rozporuplně jako doposud.**“

Křik tohoto muže vzbudil pozornost ostatních a zástup se opět začal sbíhat, všichni se pokouší dostat blíž. Ale Ježíšova pozornost je soustředěna na mladého muže, který se na zemi zmítal v křeči. Na první pohled se jednalo o zjevnou nemoc a tedy o problém spojený s medicínou. Ale Ježíš hledí hlouběji, poznává, že tu je při díle moc, nebo mocnost, která chce zničit a ničit život. Ano, jsou takové, které život ničí a zabíjí. Ale Ježíš nařídí: Dost! Dost těmto životohrožujícím mocnostem a silám. „**Vzal toho mladého za ruku, pozvedl ho a on vstal.**“ Mnozí se domnívali, že umřel, ale tento mladík vstává k novému životu. Může nyní říci: „*Ježíš mi daroval nový život*“.

Možná jsme toto pocítili také někdy my, když jsme se po dnech strávených v nemocnici a třeba po těžké operaci, kdy nebylo vůbec jasné, jak celá situace dopadne, vraceli domů: „*Bůh mi ještě jednou vrátil život*“. Možná jsme mu skládali také své malé sliby: „*Chci, Pane, aby se můj život od této chvíle zlepšil, chci ti být za svůj život i zdraví vděčnější než dříve*“.

V dnešní době není epilepsie tak nebezpečná jako dříve. Lékařská věda a výzkumy i na tomto poli vykonaly své. Jsou léky, které takto, i jinak, postiženým pomáhají a zklidňují. Přesto však síly a moci, které ohrožují náš život, v našem středu zůstávají. Nevyklidily prostor tohoto světa, posadily se jen na jiná místa, zabírají jiné pozice a využívají jiných příležitostí. Víme, že je to tak a proto vyvíjíme značné úsilí, abychom se proti tomu všemu nějak zabezpečili a zajistili. Někdy nás přepadne strach a rezignujeme. Jindy se v situacích, ve kterých se cítíme ohroženi, pokoušíme vybojovávat vítězství pouze ve svých vlastních silách, bez pomyšlení na Toho, který je nad námi, a bez modliteb. A jsou jistě také chvíle, kdy Pánu vyčítáme a nedůvěřivě se ptáme, jestli on sám pro nás - v této nejisté chvíli a těžké situaci - může něco vykonat, jestli se na něho můžeme skutečně spolehnout. Jistě, slyšíme slovo Písma, které zaznělo v úvodu: „**Vítězství, které přemohlo svět je naše víra. Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží**“. Poslouží nám ale toto poznání k jistotě víry?

Ať se cítíme jakkoli, má tomu tak být. K vítězství nad silami zla a zkázy nám nedopomůže strach, rezignace, skepse vůči Bohu, ale víra a tvořivý pokoj, který z ní vyrůstá; spoléhající víra, ve které se necháváme prostoupit Boží mocí a silou, která chce a bude nadále působit v našem každodenním, všedním životě. Jistě, dost často se cítíme bezmocní - jako tehdy Ježíšovi nejbližší. Tvrdě nás zasáhnou výčitky okolí, že ti, kteří s Ježíšem chodí nakonec také nedokážou nic nadprůměrného. Dobře rozumíme Ježíšovým učedníkům, když se ptají Ježíše: „*Proč jsme onomu mladému muži nemohli pomoci my, proč jsme zůstali tak bezmocní?*“

Ale kdo se zastaví u této otázky, ten se dál nedostane. Přivlastněme si tedy slova otce postiženého syna. Jeho prosba ať je také naší prosbou: „**Věřím, Pane, pomoz mé nedověře**“. Tato prosba nezůstane viset a neodezní v prázdném prostoru. Ona má moc pronikat k Tomu, kterému byla určena, Bohu našemu Otci a On odpověď dlužen nezůstane. A když odpoví, pak nás prostoupí síla víry. A s ní obdržíme také sílu k životu a odvahu k tomu, abychom se mohli vkládat do boje proti všem život ohrožujícím silám dnešních dnů.

Nenechme se tedy srážet k zemi, buďme stateční! „**Vždyť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět je naše víra. Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží.**“

Amen.